

SZKOŁA MANUSKRYPTÓW

8-10 grudnia 2020

Muzeum Azji i Pacyfiku

transmisja ON-LINE na platformie ZOOM

Formularz zgłoszeniowy znajduje się na stronie
www.manuskrypty.muzeumazji.pl/szkola-manuskryptow/

SZKOŁA MANUSKRYPTÓW to program skierowany do studentów i doktorantów uczelni wyższych zainteresowanych kulturą i historią kontynentu azjatyckiego. Podczas wykładów i warsztatów uczestnicy szkolenia będą mogli zapoznać się z tradycjami piśmienniczymi Azji Południowej, Środkowej i Południowo-Wschodniej. Będziemy rozmawiać o historii i rozwoju pisma, tradycyjnej literaturze, materiałach piśmiennych oraz sposobach ochrony, konserwacji i digitalizacji zabytkowych książek. W ramach projektu przewidziane są także warsztaty z czytania oryginalnych tekstów w sanskrycie, języku tybetańskim i mongolskim. Do współpracy zaprosiliśmy badaczy z wiodących instytucji europejskich.

Do udziału w projekcie zapraszamy także pracowników naukowych i pracowników instytucji kultury, którzy chcieliby poszerzyć swoją wiedzę na temat azjatyckich manuskryptów.

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury
i Dziedzictwa Narodowego
pochodzących z Funduszu Promocji Kultury

**Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.**

20. Mazowsze

PROGRAM

8 GRUDNIA

9.00 – 9.15 POWITANIE UCZESTNIKÓW

9.15 – 10.15 PIŚMIENICTWO KONTYNETU AZJATYCKIEGO A PROJEKT DIGITALIZACJI
MANUSKRYPTÓW I KSIĄG DRUKOWANYCH Z KOLEKCJI MUZEUM AZJI I PACYFIKU

Dominika Kossowska-Janik, Muzeum Azji i Pacyfiku

10.30 – 12.00 SANSKRYCKIE MANUSKRYPTY: JĘZYKI, SYSTEMY PISMA A TOŻSAMOŚĆ
W AZJI POŁUDNIOWEJ

dr Monika Nowakowska, Wydział Orientalistyczny, Uniwersytet Warszawski

12.00 – 13.00 PRZERWA LUNCHOWA

13.00 – 14.30 TYBETAŃSKA KSIĘGA JAKO ZABYTEK I OBIEKT KULTU

dr hab. Agnieszka Helman-Ważny, Wydział Dziennikarstwa, Informacji i Bibliologii,
Uniwersytet Warszawski, Centre for the Study of Manuscript Cultures, University of Hamburg

14.45 – 16.15 O MONGOLSKICH RĘKOPISACH, KSYLOGRAFACH I SYSTEMACH PISM

dr hab. Agata Bareja-Starzyńska, Wydział Orientalistyczny, Uniwersytet Warszawski

9 GRUDNIA

9.00 – 9.30 TRADYCJE PIŚMIENNICZE AZJI POŁUDNIOWO-WSCHODNIEJ

Dominika Kossowska-Janik, Muzeum Azji i Pacyfiku

9.45 – 11.15 AN INTRODUCTION TO THE WORLD OF SHAN MANUSCRIPTS

dr Jotika Khur-Yearn, SOAS University of London (wykład w języku angielskim)

11.30 – 13.00 PALM-LEAF MANUSCRIPTS IN THE INDONESIAN ARCHIPELAGO

dr Andrea Acri, École Pratique des Hautes Études, PSL Université (wykład w języku angielskim)

13.00 – 14.00 PRZERWA LUNCHOWA

14.00 – 15.30 ZACHOWAĆ DUCHA W MATERII. WYZWANIA KONSERWACJI

RĘKOPISÓW NA LIŚCIACH PALMOWYCH

Małgorzata Grzelec, Instytut Fotonowy

15.45 – 16.45 SCRIPTS APPEARING OUT OF THE BLUE. THE MANUSCRIPT

CULTURE OF THE BATAK PEOPLE OF NORTH-SUMATRA

Roberta Zollo, Centre for the study of Manuscript Cultures, University of Hamburg

(wykład w języku angielskim)

10 GRUDNIA

9.00 – 12.00 UCZ SIĘ, DZIECIĘ, UCZ, BO BĘDZIESZ ROWY KOPAŁ!

prowadzenie warsztatu dr Monika Nowakowska, Wydział Orientalistyczny, Uniwersytet Warszawski

12.30 – 16.30 WARSZTATY MANUSKRYPTOLOGII I KODYKOLOGII W ZAKRESIE
TEKSTÓW TYBETAŃSKICH I MONGOLSKICH

prowadzenie warsztatu dr hab. Agata Bareja-Starzyńska, Wydział Orientalistyczny,
Uniwersytet Warszawski

18.00 – 20.00 WARSZTATY SZYCIA TRADYCYJNYCH POKROWCÓW NA KSIĄŻKĘ

prowadzenie warsztatu Ewa Soszko-Dziwińska, Muzeum Azji i Pacyfiku

(UWAGA: Warsztat odbędzie się stacjonarnie w Muzeum Azji i Pacyfiku w Warszawie)

OPISY WYKŁADÓW

8.12, g. 9.15 – 10.15

PIŚMIENNICTWO KONTYNETU AZJATYCKIEGO A PROJEKT DIGITALIZACJI MANUSKRYPTÓW I KSIĄG DRUKOWANYCH Z KOLEKCJI MUZEUM AZJI I PACYFIKU

Dominika Kossowska-Janik, Muzeum Azji i Pacyfiku

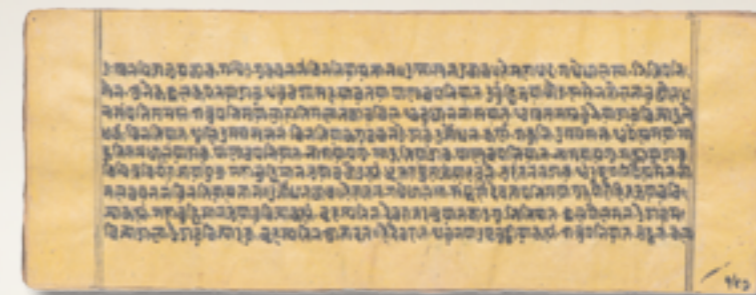
W ostatnich latach prowadzonych jest coraz więcej projektów digitalizacji zabytkowych ksiązek, które przechowywane są w instytucjach muzealnych i bibliotecznych, jak i in situ w klasztorach bibliotekach, grotach czy kolekcjach rodzinnych. Jest to nie tylko sposób na dokumentację obiektów, ale także na udostępnianie skarbów literatury azjatyckiej szerokiemu odbiorcy. W kolekcji Muzeum Azji i Pacyfiku znajduje się około 200 rękopisów i ksylografów pochodzących z różnych rejonów Azji. Od 2019 roku są one fotografowane, opracowywane i udostępniane na stronie www.manuskrypty.muzeumazji.pl. Książki spisane są w różnych językach i pismach. Ich forma najczęściej nawiązuje do tradycji indyjskiej, gdyż to właśnie z subkontynentu indyjskiego pismo rozprzestrzeniło się na sąsiednie rejony.

Historię piśmiennictwa azjatyckiego należy rozpatrywać na kilku płaszczyznach. Pod koniec II tys. p.n.e. uchwytne są najstarsze ślady pisma chińskiego, w którym przez kolejne tysiąclecia zapisywano myśli i idee na terenie Dalekiego Wschodu, w kolebce takich wynalazków jak papier i druk. Z kolei także pod koniec II tys. p.n.e., na ziemiach Lewantu powstał pierwszy alfabet wzorowany najprawdopodobniej na hieroglificznym piśmie Egipcjan. Wkrótce idea alfabetu rozprzestrzeniła się na cały Bliski Wschód, wypierając stosowane wcześniej pismo klinowe. Prawdopodobnie to właśnie jeden z alfabetów był wzorcem do powstania alfabetyczno-sylabicznego indyjskiego pisma brahmi, którego najstarsze ślady datuje się na III w. p.n.e. I choć wydaje się, że pismo w Indiach pojawiło się stosunkowo późno, to nigdzie indziej nie różnicowało się w takim tempie, dając początek kolejnym formom zapisu stosowanym do dzisiaj na subkontynencie indyjskim, w Tybecie i Azji Południowo-Wschodniej.

8.12, g. 10.30 – 12.00

SANSKRYCKIE MANUSKRYPTY: JĘZYKI, SYSTEMY PISMA A TOŻSAMOŚĆ W AZJI POŁUDNIOWEJ

dr Monika Nowakowska, Wydział Orientalistyczny, Uniwersytet Warszawski

Subkontynent indyjski słynie zarówno z wielości języków, jak i pism, a przy tym oddziałwał leksykalnie i ideowo na dużą część Azji i stanowił inspirację do powstania wielkiej liczby systemów pism, zwłaszcza w Azji Południowo-Wschodniej. Wyjątkowe miejsce wśród języków Azji Południowej, ze względu na ogrom tworzonej w nim literatury, jak i jego rolę kulturotwórczą i państwowotwórczą, zajmuje sanskryt. Reprezentuje on indoeuropejską rodzinę językową, ściśle związany był pierwotnie z religią bramińską, potem hinduizmem, ale w pewnym momencie w historii stanowił też medium nauk buddyjskich czy dżinijskich. Jako język rytuału, potem egzegezy i teologii, język sanskrycki dosyć długo nie był zapisywany, najwcześniejsze znane nam inskrypcje z terenów Indii to zabytki prakryckie i drawidyjskie. Gdy narodziła się potrzeba zapisu literatury sanskryckiej, stworzono pismo idealne dla jego potrzeb – dewanagari, ale nigdy nie ograniczono się do tego jednego systemu. Do naszych czasów zachowały się setki manuskryptów sanskryckich zapisywanych najróżniejszymi popularnymi indyjskimi pismami. W niniejszym wykładzie prześledzimy losy sanskrytu na subkontynencie indyjskim (i w jego okolicach), wskazując jego pozycję w najstarszej indyjskiej literaturze ustnej, a następnie przyjrzymy się historii rozwoju systemów pism w tym regionie. Zobaczymy, że sanskryt, tak jak i inne indyjskie języki, znajdował swój zapis w różnych systemach pisma, a przy tym używany był przez różne społeczności i wyznania.

8.12, g. 13.00 – 14.30

TYBETAŃSKA KSIĘGA JAKO ZABYTEK I OBIEKT KULTU

dr hab. Agnieszka Helman-Ważny, Wydział Dziennikarstwa, Informacji i Bibliologii,

Uniwersytet Warszawski, Centre for the Study of Manuscript Cultures, University of Hamburg

Wytwarzanie tybetańskich ksiąg ma historię sięgającą VII wieku, kiedy to rozwój tybetańskiego pisma umożliwił zapis pierwszych tekstów w języku tybetańskim. Można powiedzieć, że na przestrzeni wieków częścią tej niezwykłej historii, ściśle związanej z rozprzestrzenianiem się buddyzmu w Tybecie i Azji Centralnej, stały się również odkrycia słynnych podróżników, wynalazki, jak również rozwijające się na Jedwabnym Szlaku technologie. Święte księgi w tybetańskiej kulturze są przedmiotem kultu, nierzadko przypisuje się im moc usuwania przeszkód i osiągnięcia duchowych, a nawet doczesnych celów. Często stanowią integralną część rytuałów. W ciągu ponad tysiąca lat Tybetańczycy rozwinęli i udoskonalili sztukę reprodukcji pism świętych zarówno w formie rękopisów, jak i ksiąg drukowanych. Co ciekawe, tradycję wytwarzania rękopisów kontynuowali nawet po wynalezieniu technologii druku ksylograficznego. Manuskrypty powstawały jeszcze w drugiej połowie XX wieku, kiedy Tybet stał się częścią Chin, a proces produkcji ksiąg został zautomatyzowany. Zależnie od przeznaczenia poszczególnych ksiąg, mnisi czasem wybierali proste sposoby reprodukcji tekstu, a czasem potrafili stworzyć prawdziwe dzieła sztuki - bogato iluminowane wydania napisane złotem. Zarówno użyte materiały, jak i format księgi odzwierciedlają region jej pochodzenia i przynależność kulturową, ale mogą być również związane z funkcją i użytkowaniem książki, oczekiwaniami darczyńcy co do osiągnięcia duchowej zasługi podczas jej tworzenia oraz dostępnością materiałów. Niniejszy wykład będzie opowieścią o książce w świecie kultury tybetańskiej, o jej wielorakich funkcjach i wyglądzie estetycznym, ale także o jej „zachodnim wcieleniu” jako obiektu zabytkowego znajdującego się w kolekcjach wielu muzeów i bibliotek na świecie. Wykład będzie ilustrowany licznymi przykładami z najciekawszych kolekcji ksiąg tybetańskich, ze szczególnym wskazaniem różnorodności ich formy, oprawy, techniki szycia (w przypadku ksiąg w formie „kodeksu”), zdobienia, jak również czasem niezwykłych materiałów.

8.12, g. 14.45 – 16.15

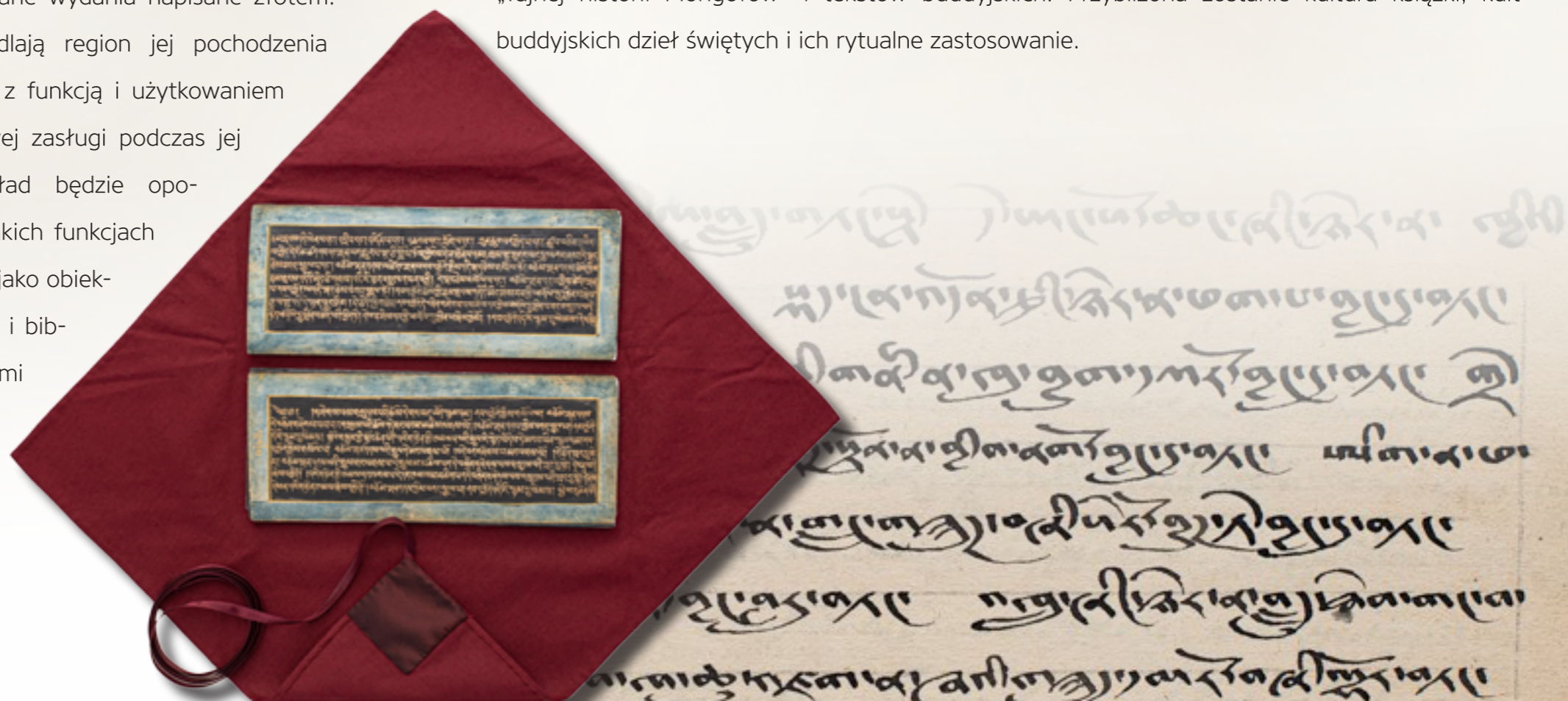
O MONGOLSKICH RĘKOPIŚCIACH, KSYLOGRAFACH I SYSTEMACH PISM

dr hab. Agata Bareja-Starzyńska, Wydział Orientalistyczny, Uniwersytet Warszawski

Ludy koczownicze rzadko kojarzą się z kulturą piśmienniczą, a jednak Wyżyna Mongolska pełna jest śladów różnych form zapisu słowa mówionego, od runów tureckich przez pismo mongolskie, tybetańskie, kwadratowe pismo Dzanabadzara, pismo sojombo – aż po zapis łaciński i cyrylicę. Ogromny wpływ na upowszechnienie piśmienności miało wprowadzenie buddyzmu, a wraz z nim kultury Indii i Tybetu. To z Półwyspu Indyjskiego za pośrednictwem tybetańskim przyszła najpopularniejsza w regionie forma podłużnej księgi o luźnych kartach.

Podczas wykładu przedstawiona zostanie pokrótce historia mongolskiego piśmiennictwa (XIII-XXI w.) i sposoby tworzenia książek, rękopiśmiennych i ksylograficznych. Omówiony zostanie materiał na jakim pisano, układ strony, iluminacje, paginacja i charakterystyczne cechy rękopisów (kodykologia) oraz różne rodzaje pism wykorzystywanych przez Mongołów, w tym m.in. klasyczne pismo mongolskie i pismo sojombo, którego znak stał się elementem mongolskiej flagi państwowej.

Ponadto przedstawiona zostanie pokrótce tematyka najważniejszych dzieł mongolskich, w tym „Tajnej historii Mongołów” i tekstów buddyjskich. Przybliżona zostanie kultura książki, kult buddyjskich dzieł świętych i ich rytualne zastosowanie.

9.12, g. 9.00 – 9.30

TRADYCJE PIŚMIENNICZE AZJI POŁUDNIOWO-WSCHODNIEJ

Dominika Kossowska-Janik, Muzeum Azji i Pacyfiku

Tradycja piśmiennicza dotarła do Azji Południowo-Wschodniej z południowych Indii na początku I tys. n.e. Pismo zmieniało swoją formę, dając początek lokalnym systemom, z których wiele stosuje się do dzisiaj. Osadnicy indyjscy przynieśli ze sobą także nowe religie, takie jak hinduizm i buddyzm. Dlatego też w całej Azji Południowo-Wschodniej znajdziemy echa wielkich eposów Ramajany i Mahabharaty, a także niezliczoną liczbę świętych ksiąg z tekstami buddyzmu therawada. Wśród rękopisów ważne miejsce zajmują m.in. teksty astrologiczne, powiązane często z rytuałem wykonywania tatuażu, oraz lokalne traktaty o tematyce medycznej. Choć coraz rzadziej, w wielu rejonach święte księgi nadal przepisywane są ręcznie. Podstawowym materiałem piśmiennym jest odpowiednio spreparowany liść palmowy lub papier wykonywany z kory drzew. Książki na liściach palmowych zachowały swój pierwotny format, są to luźne wąskie i podłużne karty, natomiast książki wykonywane z papieru najczęściej przybierają formę harmonijki rozkładającej się nawet na kilkanaście metrów. Oprócz tych podstawowych materiałów, spotkanych w całej Azji Południowo-Wschodniej, wytworzyły się także tradycje lokalne. Np. w Birmie księgi kammavaca wykonuje się z tkaniny lub blachy pokrytej w całości laką. Z kolei w niedostępnych rejonach Sumatry Batakowie pisali na bambusowych tubach itapie. Bambus w formie deszczułek wykorzystywano także na Filipinach. Do XIX w. w Azji Południowo-Wschodniej nie stosowano druku, zatem nawet w rejonach, w których już się nie praktykuje ręcznego przepisywania ksiąg, zachowała się pamięć o tej tradycji, a także niezliczone ilości manuskryptów przechowywanych najczęściej w klasztorach bibliotekach.

9.12, g. 9.45 – 11.15

AN INTRODUCTION TO THE WORLD OF SHAN MANUSCRIPTS

dr Jotika Khur-Yearn, SOAS University of London

The tradition of making manuscript had been the main method for transmitting and preserving knowledge in the Shan communities for centuries and it had been the case until as late as the 1960s when modern technology of making printed books gradually started taking over the traditional way of making manuscript texts.

Also, there are beliefs and rituals that play some significant roles in the commissioning of Shan manuscripts. For example, there were popular beliefs and ritual practices related to fortunes, traditional healing, and Buddhist merit-making for the dead person who recently passed away, etc., in which the production of Shan manuscripts has been involved.

The contents of Shan manuscripts cover a variety of subjects, such as folk-tales, astrology, charming, healing, protection, generosity, morality and meditation. Although the making of manuscripts has been rapidly declining in recent years, it still exists in some parts of Shan communities today.

The topic and subtopics of my lecture for the upcoming event at the Asia and Pacific Museum in Warsaw, Poland, will be along the lines above. I will pick some of the Shan manuscripts from the museum collections to show as examples for my discussion. I will also highlight some significance and remarks of Shan manuscripts and will also say that Shan manuscripts are of important resources for various areas of studies. In the final part of my lecture, I will talk about recent projects and movements related to works on the preservation and promotion of Shan manuscripts, especially on a typical Shan or Tai Lik Loung manuscript texts, which play important roles in the history and development of Shan literature.

9. 12, g. 11.30 – 13.00

PALM-LEAF MANUSCRIPTS IN THE INDONESIAN ARCHIPELAGO

dr Andrea Acri, École Pratique des Hautes Études, PSL Université

The lecture will present the traditions of palm-leaf manuscripts in the Indonesian Archipelago from both a diachronic and synchronic perspective. It will survey the history of the India-derived technologies of book-making in Java and Bali, from ca. the 9th to the 17th century, on the basis of the references to script, writing, and manuscript-supports found in Old Javanese literature, as well as reliefs in ancient Javanese monuments, such as the Buddhist Borobudur. Having examined the various types and characteristics of the objects themselves, i.e. manuscripts from private and public collections in Indonesia and Europe, it will then focus on the island of Bali, where palm-leaf manuscripts are still part of the cultural and religious life of the island. The final discussion will be devoted to the future, namely how this premodern heritage is being preserved, perennialized, and shared through the new digital technologies and the internet.

9. 12, g. 14.00 – 15.30

ZACHOWAĆ DUCHA W MATERII.

WYZWANIA KONSERWACJI RĘKOPISÓW NA LIŚCIACH PALMOWYCH

Małgorzata Grzelec, Instytut Fotonowy

Konserwacja zabytków piśmiennictwa na liściach palmowych to wyzwanie interdyscyplinarne, wymagające zrozumienia wielowymiarowego kontekstu warunkującego postępowanie konserwatorskie. Podczas wykładu porozmawiamy o wyzwaniach, z jakimi musi zmierzyć się konserwator podczas prac z obiektami tego typu. Przyjrzymy się materiałowi; jego pochodzeniu i lokalnym odmianom, jego makro- i mikro-strukturze i wynikającym z nich właściwościom. Następnie spojrzymy na manuskrypty pod kątem technologii wytwarzania i tego, jak warunkuje ona ich późniejsze przetrwanie; przeanalizujemy interakcje surowca z liści palmy z materiałami współwystępującymi w manuskryptach; tuszami, pigmentami czy elementami oprawy. Następnie skupimy się na typach zniszczeń, które zaobserwować możemy w tego rodzaju obiektach; zastanowimy się nad genezą ich pochodzenia i przyjrzymy się wykorzystywanym w tych przypadkach metodom konserwatorskim i restauratorskim. W drugiej części wykładu porozmawiamy o manuskryptach w kontekście etyki konserwacji obiektów azjatyckich. Zastanowimy się nad tradycyjnymi metodami napraw z perspektywy „zachodniego” i „wschodniego” konserwatora, przedyskutujemy, jak funkcja obiektu warunkuje postępowanie konserwatorskie, jak rozumiane są pojęcia takie jak „autentyczność” i „oryginał” w kulturach Azji Południowo-Wschodniej, oraz rolę projektów ochrony manuskryptów na liściach palmowych w aktywizowaniu lokalnych społeczności i podtrzymywaniu tradycji.

9.12, g. 15.45 – 16.45

SCRIPTS APPEARING OUT OF THE BLUE.

THE MANUSCRIPT CULTURE OF THE BATAK PEOPLE OF NORTH-SUMATRA

Roberta Zollo, Centre for the study of Manuscript Cultures, University of Hamburg

In the field of the anthropology of the writing, scholars have proposed different theories for explaining the reasons that prompted a given culture to produce a visual expression of their thoughts, creating a writing system. But, how should be approached the study of a writing system produced by a culture that has never shown any need or predisposition for reaching this type of visual expression in its history?

This seems to be the case for the writing systems created by the five Batak sub-ethnic groups from North-Sumatra. These slightly different scripts, in fact, besides being certainly a development of the Indic writing systems, give the impression of having been created, in their more or less structured form, from nowhere. To date, is yet to be discovered the path that led from the first autochthonous Paleosumatran script, attested in some inscriptions and the Tanjung Tanah Codex dated to the fourteen centuries, to the development of different local writing systems, among the others, the Batak ones.

As the Batak scripts are concerned, the only certain date is 1764, when the first Batak manuscript was acquired by a European cultural institution, specifically the British Library. This paper, starting from a description of the Batak pre-colonial society, will suggest some reasons at the base of this apparent illogicality and introduce the peculiar written tradition of the Batak people, with the different types of manuscripts that have been produced.

It will also be presented in brief the current state of the art of the Batak philological studies by addressing how, after the initial thriving development at the beginning of the twentieth century, the discipline has undergone a slow decline, with the result that very few steps forward have been made.

OPISY WARSZTATÓW

(obowiązują dodatkowe zapisy, liczba miejsc ograniczona)

10.12, g. 9.00 – 12.00

UCZ SIĘ, DZIECIĘ, UCZ, BO BĘDZIESZ ROWY KOPAŁ!

Prowadzenie: dr Monika Nowakowska, Wydział Orientalistyczny, Uniwersytet Warszawski

...a raczej „dźwigał ciężary”, jak to ujęto w jednym sanskryckim wersecie dydaktycznym należącym do bardzo popularnego w Indiach Północnych zbioru aforyzmów i mądrości przypisywanych mitycznemu ministrowi Ćanakji, tzw. Ćanakja-sara-sagrahy (Cā akya-sāra-sagraha). O popularności tego tekstu świadczy liczba kopii rękopiśmiennych, idąca w setki, zaświadczana we współczesnych projektach archiwizacji i digitalizacji manuskryptów indyjskich. W samych zbiorach Muzeum Azji i Pacyfiku znajdziemy aż trzy jego kopie. Na warsztatach przyjrzymy się tym trzem manuskryptom pod względem materialnym, estetycznym i, przede wszystkim, ich zawartości. Spróbujemy porównać rękę skrybów, nauczyć się szukać elementów porządkujących i identyfikujących manuskrypt. Podejmiemy próbę rozczytania próbki pisma, a także zastanowimy się nad językiem zapisanego tekstu. Na koniec zaś spróbujemy dowiedzieć się, jak ten „dźwigacz ciężarów” brzmi w sanskrycie i czy w strofie aforyzmu pada coś na kształt „nauka to potęgi klucz”, a także ogólniej zastanowimy się nad funkcją dydaktyczną i źródłem popularności tego rodzaju zbiorów aforyzmów.

Zapraszamy chętne osoby władające choćby wstępnie jednym z indyjskich systemów pisma, niekoniecznie dewanagari. Uczestnicy mają się przy tym raczej wykazywać spostrzegawczością, niż biegle posługiwać sanskrytem, choć pewna znajomość tego języka może radość zabawy z rękopisami pomnożyć.

10.12, g. 12 30 – 16.30

WARSZTATY MANUSKRYPTOLOGII I KODYKOLOGII W ZAKRESIE TEKSTÓW TYBETAŃSKICH I MONGOLSKICH

Prowadzenie: dr hab. Agata Bareja-Starzyńska,
Wydział Orientalistyczny, Uniwersytet Warszawski

Warsztaty mają na celu poznanie unikalnej kolekcji rękopisów i ksylografów MAiP i praktyczne ćwiczenie umiejętności odczytywania, katalogowania i sporządzania edycji krytycznej dzieła w j. tybetańskim i mongolskim.

Uczestnicy warsztatów ze znajomością j. tybetańskiego lub mongolskiego będą mogli samodzielnie badać rękopisy i ksylografy, i pod okiem tybetologów i mongolistów z UW przygotowywać ich opisy.

10.12, g. 18.00 – 20.00

WARSZTATY SZYCIA TRADYCYJNYCH POKROWCÓW NA KSIĄŻKĘ

Prowadzenie: Ewa Soszko-Dziwisińska, Muzeum Azji i Pacyfiku

UWAGA: Warsztat odbędzie się stacjonarnie w Muzeum Azji i Pacyfiku w Warszawie

Podczas warsztatów uczestnicy będą mogli samodzielnie uszyć pokrowiec służący do zawijania manuskryptów wzorowany na mongolskich chustach barintag.

Szkoła manuskryptów jest prowadzona w ramach projektu
„Digitalizacja manuskryptów i ksiąg drukowanych z kolekcji
Muzeum Azji i Pacyfiku”

Cyfrowa biblioteka dostępna pod adresem:
www.manuskrypty.muzeumazji.pl

Kontakt: edukacja@muzeumazji.pl

Muzeum Azji i Pacyfiku
im. Andrzeja Wawrzyniaka
ul. Solec 24
00-403 Warszawa
tel./fax 22 621 94 70

